

Harischäning sitt up't Finsterbrett
 Un snaekt mit sinen Herrn Papa.
 „Ja,“ seggt hei iwrig, „Vadding, ja!
 Wenn't süs All sinen Schick man hett,
 Denn treck wi surt, wi dynsen morgen,
 Un all uns' Noed un all uns' Sorgen,
 De heww'n en En'n. Lütt Fiken säd:“ —
 Mit einumal höllt hei an un swiggt,
 Em is't, as wenn wer kamen ded;
 Hei horckt — „Ja, richtig is't“ — un flüggt
 Herunner von dat Finsterbrett
 Un set't sik lising unner't Bedd.
 De Dör geit up, de Bäcker sliect herin,
 Hei halt en Slätel ut de Tasc,
 Hei büect sik dal un lif' un swinn
 Slütt hei de Lad up, smitt wat riu,
 Dat blinkt un klinkert; wedder rasch
 Slütt hei de Lad un brummelt maug de Tahn:
 „Du willst abslut so trecken — schön! —